

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r.,

sprawy **O. C.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 września 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 kwietnia 2014 r.

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego **O. C. zarzucił:**

1. rażąco naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 173 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie okazania w sposób sugerujący osobę sprawcy,
2. rażąco naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 218 § 1 k.p.k. w zw. z art. 180c i 180d prawa telekomunikacyjnego,
3. rażąco naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 393 § 1 k.p.k. w zw. z art. 20c ustawy o Policji polegające na

uznaniu za dowód w postępowaniu karnym danych telekomunikacyjnych oraz sprawozdania WWK KWP pomimo, że przedmiotowe sprawozdanie nie stanowi opinii biegłego, a dane telekomunikacyjne zostały uzyskane z naruszeniem art. 20c ust. 2 ustawy o Policji i nie stanowią dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 393 § 1 k.p.k.;

i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji z uwagi na jej oczywistą bezzasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosnie pierwszego zarzutu z kasacji.

Przypomnieć na wstępie należy, iż z protokołu okazania wizerunku osoby poprzez odtworzenie nagrań z kamer sklepu „Biedronka” pokrzywdzonemu wynika że, cyt. „o godzinie 10:40, 35 s widzę mężczyznę, który ubrany jest w ciemną kurtkę z kapturem, luźne spodnie chyba z materiału i koszulkę lub bluzę z bliżej nieustalony logo. Można odczytać litery „S. ...” Ja rozpoznaję tego mężczyznę jako jednego ze sprawców. (...) Poznaję go po rysach twarzy i ubraniu, przede wszystkim koszulce. Ten sam mężczyzna pojawił się również o godzinie 10:42, 30 s i wówczas widać jak pcha wózek sklepowy. (...) W/w mężczyzna pojawia się o godz. 10:42,50 s i idzie w kierunku kamery. Widać na jego głowie blizny.” (k. 486, tom III).

Sąd Apelacyjny odniósł się do kwestii rozpoznania skazanego przez pokrzywdzonego E. K., co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 21-23). Pokrzywdzony rozpoznał skazanego „bardziej” po ubiorze, na co wskazuje uzasadnienie sądu okręgowego, a które to stanowisko zostało podzielone przez Sąd Apelacyjny.

Co do zarzutów kasacyjnych 2 i 3. Poza sporem jest, że Sąd Apelacyjny, odwołując się do treści art. 20 c ustawy o Policji, podkreślił, iż w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw Policja może mieć udostępniane dane, o których mowa w art. 180 c i 180 d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - prawo telekomunikacyjne, oraz może je przetwarzać. Stąd też Policja ma prawo w ramach przyznanych uprawnień

w zakresie czynności rozpoznawczych o takie dane zwrócić się i je posiadać, po czym wykorzystać dla prowadzonych spraw i w tej sytuacji, zdaniem tego Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia „aby w postępowaniu karnym wykorzystano dowód dotknięty istotnymi brakami formalnymi” (k. 15- 16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Artykuł 20 c ust. 6 ustawy o Policji przewiduje, że materiały uzyskane w wyniku czynności podjętych na podstawie art. 20c ust. 2 ustawy, które zawierają informacje mające znaczenie dla postępowania karnego, Policja przekazuje właściwemu miejscowo i rzeczowo prokuratorowi. Sąd wskazał, iż prokurator w toku postępowania przygotowawczego wydał w dniu 10 czerwca 2013 r. (k. 669 - 676, tom IV) postanowienia o zwolnieniu z tajemnicy służbowej żądając wydania wykazu połączeń telefonicznych danego operatora za okres 1 listopad 2012 r. – 31 grudzień 2012 r. (postanowienie zostało wydane na podstawie art. 180 § 1 prawa telekomunikacyjnego i art. 218 § 1 k.p.k.) Tym samym materiały te uzyskane zostały procesowo od operatora danej firmy telekomunikacyjnej. Sąd Apelacyjny w zakresie oceny analizy połączeń telefonicznych i danych uzyskanych od operatorów odesłał do analizy dokonanej przez Sąd I instancji, podkreślając, iż ten Sąd wypowiedział się w sposób przekonywujący, dostatecznie jasno i wyraziście. Na k. 14 - 17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny odniósł się do prawidłowości wykorzystania danych telekomunikacyjnych, i to stanowisko jest akceptowane przez Sąd Najwyższy.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.